

Scénář

Pavel Pospíšil se narodil roku 1951 jako prostřední ze tří synů do zvláštní doby. Jeho rodina s hlubokými zemědělskými kořeny původně hospodařila na statku v Osenicích. V důsledku únorových událostí roku 1948 postupně přišla o všechnen majetek a tím i svůj domov. Proto žili na hospodářském dvoře Semtiny u hradu Kost, kam byli vystěhováni roku 1950. Tatínek tam pracoval jako vedoucí státního statku.

„Ve svý podstatě to dětství bylo takový zvláštní, protože jsme věděli, že bydlíme 5 lidí ve dvou místnostech, byl to služební byt takovej. Že my jsme věděli, že nejsme doma. Takovej zvláštní pocit, že víš, že se všechno za chvíli může změnit a nevíš kdy.“

Roku 1966 Pavel Pospíšil končil základní školu a tehdy bylo nařízení, že děti rodičů pracujících v zemědělství musí v zemědělství zůstat. Pavlovi Pospíšilovi se nelíbilo, že ho k tomu ve škole nutili. Nelíbilo se to ani jeho otci, protože jeho dva další synové již pro JZD pracovali. Snažil se tedy jednáním ve škole tuto situaci vyřešit.

„Takže, skutečně si pamatuju na den, kdy táta přišel domů v poledne, jsme jedli u stolu všichni a on mi povídá: „Půjdeš se učit do okulí.“ A já povídám: „ Co se tam okuluje?“ A pak jsem dodatečně zjistil, že on pro mě našel řemeslo, že to je vlastně výroba brýlí. Že se půjdu učit do Dioptry do Turnova.“

Ptali jsme se pana Pospíšila, jak si pamatuje srpnové události roku 1968. Tehdy mu bylo 17 let.

„Jednadvacátýho srpna byl den, kdy já jsem prožil takovým zvláštním způsobem. Ráno jsem vstával v rodině jako první. To jsem vstával ve tři čtvrtě na čtyři a pustil jsem si tranzistorové rádio Doris. A tam hlásili, že naše vlast byla přepadena vojsky Varšavské smlouvy a že jsme okupovaný.“

Nasedl na pionýra a jel do Turnova. Na křižovatce Pomniky spatřil dva regulovčiky.

„Voni koukali na mně jako na blázna, protože určitě nikdy neviděli JAWU 020 pionýra. No, ale popojel jsem asi tak 40-50 metrů a teď jsem viděl, jak proti mně se valí obrněný transportéry, voni jely prostředkem. Ted' já na tom fichtlu, na tom pionýrku, jsem si tam hrnul. A teď si říkám, ty vole, kdo z nás dvou? Voni proti mně a já proti nim, že jo. A tenkrát jsem měl takovou duchapřítomnost, že jsem rozsvítil světlo dopředu. Aby viděli, že tam něco jede. Tak jsem viděl, jak ta valící se kolona proti mně se takhle zavlnila a uhla. A já jsem projel, jo.“

V dalších letech si pan Pospíšil rozšiřoval své vzdělání na Střední průmyslové škole v Přerově se zaměřením na optické přístroje. Oženil se, má dvě děti a 6 vnoučat. Před odchodem do důchodu pracoval jako správce počítačové sítě. Byl rád, že si ho i mladší kolegové vážili. Poslechněte si přání pana Pavla Pospíšila:

„Začínám rozlišovat ty lidi, který hledaj to nekonečno, nebo jak daleko vidí to nekonečno. Někdo ho vidí na špičku svého nosu, někdo ho vidí na svém talíři, někdo ho vidí před sebou ve vzdálenosti třeba svého domu a chybí jim ten pohled do dálky do budoucnosti. Což je dobrý, naučit se vnímat ty lidi, jak daleko vidí. Tak to myslím, že je krédo, který bych byl rád, abyste si všeho všimli...“

Vypracovaly žákyně 2. ZŠ Husova Anna Kyselová a Alice Šlesingrová